

SUMARI

Editorial, 3
Les ponsèties, 4
La plaça dels enamorats, 5-7
Rudy Fernàndez, 8
Skimboard, 9
Nova biblioteca a Son Gotleu, 10
El meu primer de batxillerat, 11
Carta guanyadora 07-08, 12
Els horts ecològics, 13
Les Balears a les Olimpíades, 14
The English corner, 15

Maquetació:

Pau Carbonell
Biel Castell
Kevin Díaz
Miquel Àngel Prats

Equip tècnic:

José Antonio Erustes

Coordinació:

Comissió de Normalització Lingüística

Portada:

Disseny: Manuel Calvo
Il·lustració: Teresa Cuennet i Sara Rojo

IES JOSEP SUREDA I BLANES

C/ de Joan Coll, 2

07008 Palma

Telèfon 971 27 84 16

Fax 971 27 98 32

Extensió Son Ferriol

Avda. del Cid, km. 14

07198 Son Ferriol

Telèfon 971 42 96 04

www.iesjosepsuredaiblanes.com

Email:iesjosepsuredaiblanes@educació.caib.es

JA HI TORNAM A SER!

Ja hi tornam a ser: *No tenim nom* és aquí una altra vegada per a tots vosaltres. Després de l'edició del primer número el mes de juny, aquest curs 2008-2009 volem continuar el projecte engegat fa uns quants mesos.

Continuam amb la mateixa il·lusió i els mateixos objectius: mostrar la vida al centre, recollir les inquietuds dels nostres profes i alumnes i ser la veu de qui s'hi vulgui expressar. Però ens hem marcat un nou repte: una edició trimestral. Tres números al llarg del curs, dos dels quals apareixeran tan sols en format digital i un especial a final de curs que sortirà també en edició impresa.

Per aconseguir-ho, enguany comptam amb uns col·laboradors d' excepció: els alumnes de TIC de 1r de batxillerat, que s'encarreguen de la maquetació, i els alumnes d'Imatge i Expressió, que ens ajuden en el tractament de les imatges. Volem agrair la col·laboració i l'ajut als professors implicats: José Antonio Erustes i Manuel Calvo, així com al departament d' Anglès per la seva secció *English corner* i a tot els professors i alumnes que han participat i ens han donat suport.

De la mateixa manera volem convidar-vos a tots que us hi animeu, que ens envieu articles, comentaris, crítiques, il·lustracions, tot el que considereu positiu per a la vida en comú del nostre institut. Si ens voleu fer arribar algun material, el nostre correu és: notenimnom@gmail.com. Us hi esperam!

LES PONSÈTIES FAN NADAL, A QUE SÍ?

Dimecres dia 3 de desembre, els nostres alumnes del PQPI de Jardineria realitzaren una pràctica de venda de ponsèties a l'entrada de l'institut.

Sota la supervisió dels professors Bernat Artigues i Mar Inarejos, vengueren aquestes plantes tan nadalenques a bon preu. Hi vàreu ser a temps?

LA PLAÇA DELS ENAMORATS

Era un altre horabaixa avorrit d'estiu. Jo estava fullejant el llibre que ens havien encarregat per llegir a l'escola. La meva intenció era començar a llegir-lo, però no podia, tenia massa calor per endinsar-me en un món d'irrealitat i d'imaginació, millor dit, em feia peresa. La roba se m'aferrava al cos, algunes gotes de suor em regalimaven pel costat esquerre de la meva cara arrodonida, i de tant en tant m'agafava la camisa amb la mà i amb un moviment d'espolsar, me la desferrava del cos amb il·lusió que transpiràs un poc d'aire. Les finestres de la meva habitació eren obertes de bat de bat, perquè passàs una miqueta d'aire, encara que l'únic que passava per allà era el baf del carrer, el sol que il·luminava de forma encegadora i els crits dels infants jugant al carrer, així que, com podeu imaginar, no estava molt inspirada per començar a llegir. Em vaig aixecar desferrant-me de la cadira sense amollar el llibre de les mans. De sobte, com per art de màgia, em va caure un petit sobre. No sabia exactament d'on havia sortit, m'imaginava que hauria caigut del llibre. El vaig agafar, el vaig obrir i vaig començar a llegir la carta que contenia. La cal·ligrafia pareixia d'un nin de primària i les faltes d'ortografia que tenia en deu línies de text eren quasi incomptables. Quan la vaig acabar de llegir, un somriure m'il·luminà la cara. De sobte, el somriure s'esfumà, podria ser perfectament una broma, no m'havia de fer il·lusions. Vaig agafar el telèfon i vaig telefonar a Na Marta perquè em donàs un cop de mà. Na Marta era la meva millor amiga, des de parvulari sempre havíem anat juntes, no obstant això, pensava que la coneixia més del que la coneixia en realitat, sempre tenia la capacitat de sorprendre'm. Li vaig explicar tot el que deia la carta, i ara t'ho explicaré a tu. La petita carta escrita amb lletra d'infant començava així:

Estimadíssima Júlia,

Sé que saps, bé no, millor dit, sé que no saps qui som, per tant, aprofitaré la meva intimitat per dir-te tot el que pens de tu. Em costarà molt, perquè vaig néixer essent més tímid del que es pot, i per això no m'atrevesc a dir-t'ho a la cara, perquè em faria tanta vergonya...

Ets la persona més perfecta que he conegut mai, la teva cara, els teus ulls, la teva rialla, tot el conjunt del teu rostre escriu poesia per si mateix, no hi ha paraules per definir la bellesa que t'entrevolta, la teva manera de caminar, la fusió que fa el meu cos i el meu cor en veure't.

No et voldria espantar, així que, si no vols saber res de mi no passarà res, però si pel contrari tens curiositat per saber qui som, ens trobam a les 12:30 de dia 25 de juliol a la Plaça dels Enamorats, un indret romàntic on podem passar una bona estona.

Gràcies, molt atentament,

La segona vegada que vaig llegir la carta, em va parèixer més romàntica encara, i més creïble, però no se'm llevava del cap la idea que pogués ser una broma de mal gust, perquè amb els meus 15 anys, i la meua cara i cos ple d'adolescència podia pensar que tot el que estava escrit no era vera, tot això de la bellesa i del caminar, no ho havia entès, jo pensava que caminava igual que el 85% de la població que no té artrosi o problemes a les cames, la meua innocència podia amb els meus pensaments.

Na Marta pareixia emocionadíssima sabent que jo tenia un admirador secret, li encantaven aquests detalls d'intimitat i d'espia, sens dubte, la seva professió havia de ser la d'espia, CSI, o alguna cosa d'aquest estil, perquè realment, encara que només parlàs per telèfon, a la seva cara li veia reflectida una massa d'il·lusió. Jo li vaig preguntar si no li pareixia molt cursi, o molt poc creïble, però no m'havia aturat a pensar que ella era la persona més cursi d'aquest món, per a ella aquella carta era apassionant i molt sincera, ella em feia saber que tant de bo algú li hagués escrit una cosa semblant. Per mi fins i tot la seva exageració em pareixia poc creïble, però ja que era la meua única salvació li vaig fer cas, i per tant em vaig començar a vestir de manera formal però *sexy*, em vaig maquillar per tapar les meves imperfeccions, li vaig fer una besada a ma mare, vaig agafar la meua bossa que pareixia la de *Mary Poppins*, de tot el que hi duia, vaig obrir la porta i vaig sortir al carrer, a les hores vaig mirar el rellotge, i vaig dir per mi mateixa, per sentir-me millor i més culta: a les 12:20 na Júlia emprèn un gran viatge que la durà a l'amor; només 10 minuts i seria una persona diferent, una petita rialla em va sortir de la boca fent soroll, perquè realment feia gràcia el que estava dient, perquè sabia perfectament que no passaria res, tot i així veia el carrer d'un altre color, veia les persones més simpàtiques, ho veia tot més feliç, com si fos un símptoma d'estar enamorada, però així mateix seguia pensant que eren coses del meu pensament, perquè tot allò era un poc estrany. Igualment m'encantava pensar que sense saber què passaria en un futur, només pensant en el present, en aquell moment jo era feliç, ja no pensava amb la calor que s'aferrava al cos, només pensava en arribar algun dia i trobar-me'l, trobar la persona que com diu, tant m'estima, i que per ventura fos la persona del meu destí, qui sap? Hi ha gent que es passa tota una vida cercant i a la fi no la troba, o s'enganya estant amb una altra que no li pertany, potser no seria el meu cas, o potser sí. En tant de temps que vaig dedicar a pensar, vaig arribar a la Plaça, i vaig fer una rialla, però al moment vaig pensar: i ara com sé qui és?

Una altra sorollosa rialla es despreguà de la meua boca, sense saber per què, tota aquella situació em feia gràcia.

Vaig travessar la plaça per veure alguna persona coneguda o algun senyal, però res. Em sentia més observada que mai, com si tothom sabés el motiu pel qual jo era allà. Hi havia moltes parelles que feien enveja a la gent que anava sola. Després de voltar per tota la plaça, cansada de no trobar el meu futur amor, o futura persona enemiga, en el cas em volgués fer una broma, em vaig asseure al banc, a contemplar el panorama, fins i tot, els coloms estaven emparellats, tot em pareixia massa bonic per ser veritat. Contemplava els nois que passaven, amb la il·lusió de que els més guapos venguessin al meu costat i em diguessin: no cerquis més, som jo el que estàs cercant, i encara que em sabés greu, quan passaven els no tan guapos, baixava un poc el cap perquè no em vessin, perquè segons la meua teoria, ningú és perfecte, així que si algú ha tengut la capacitat d'escriure una carta tan romàntica, encara que sigui amb mala lletra, la persona que l'escriu als meus pensaments es decanta més per una persona poc afavorida físicament que no a l'inrevés. Cansada d'esperar em vaig aixecar, vaig alçar la mirada i

de sobte, vaig sentir com el temps s'aturava, com tots els meus pensaments s'anaven debilitant, com el meu cor s'anava aturant com si fos una màquina, una sensació que no havia experimentat mai...

-Júlia, Júlia, estàs bé?- vaig obrir mig ull aixecant un cella, vaig posar cara de no saber el que estava passant i vaig respondre amb un eh?- que va ser contestat per un Júlia, som jo, mmm... el teu...- i en veu baixa se m'acostà a l'orella i em va xiuxiuejar el teu admirador secret- jo sense intenció d'ofendre, vaig dir -qui?- I vaig començar a riure, no podia aturar, pareixia que en algun moment la respiració se m'havia d'aturar per culpa de les rialles, i és que feia molta gràcia aquella situació, us ho podeu imaginar, jo tombada al terra, rient sense aturar, el meu admirador mirant-me sense saber què dir ni què fer, la gent que em contemplava pensant que m'havia fet mal en caure, però res, tot havia estat un petit accident, jo per mi mateixa, com sempre, vaig pensar que havia estat un poc un fracàs, que havia experimentat moltíssimes més sensacions en aquell dia que en quasi tota la meua vida, no obstant això, mentre reia, vaig mirar el meu admirador, i també en veu baixa i a cau d'orella, li vaig dir gràcies- perquè havia aconseguit que aquell dia que es plantejava tan avorrit, i tan calorós es convertís en un dia per contar de generació en generació, i per riure totes les vegades que fes falta, però m'oblidava el més important, als ulls del meu admirador hi veia una profunditat diferent de la que podia veure a qualsevol altra persona, m'era igual si era lleig o guapo, alt o prim, m'agradava estar amb ell, i en aquell moment vaig sentir que al seu costat seria feliç, no sé per quant de temps, però em sentia a gust.

I conte contat, conte acabat.

- ? No, jo en vull més!
- ? Però que no t'ha agradat aquest?
- ? Sí molt, però és veritat que et va passar això mamà?
- ? Ai, si tu sabessis! Les coses a vegades no surten com estan planejades. És així com vaig aconseguir aquella fabulosa cita i és així com aquell admirador va acabar essent ton pare.

Les dues ens posàrem a riure, tampoc no podíem aturar.

Maria del Mar Serra Torrens

4t A

CATALÀ

RUDY FERNÁNDEZ

Rodolfo "Rudy" Fernández Farrés, nascut a Mallorca el 4 d'abril de 1985, és jugador professional de bàsquet. Fa 1,95 metres d'altura i la seva posició dins la pista és la d'aler. El seu joc es caracteritza per la seva capacitat de salt i posterior esmaixada amb la pilota de forma espectacular. A més, el seu tir exterior és sorprenent.

La seva carrera esportiva ha estat marcada pel seu pas al Joventut de Badalona. Durant els deu anys a l'equip ha demostrat un gran talent i capacitat per al bàsquet.

Va començar a jugar amb un equip local, però poc després va ser fitxat pel Joventut. Va jugar amb les categories inferiors, fins arribar al primer equip. Encara que va jugar alguns minuts, no va ser fins la temporada

2002-2003 on es va donar a conèixer. Aquell mateix any va ser convocat per la selecció espanyola absoluta.

Dos anys més tard, al Mundial del Japó, va tenir ocasió de jugar novament amb la selecció i, a més es van proclamar vencedors, enduint-se la medalla d'or. Però probablement el partit més important de la seva vida va ser la final als Jocs Olímpics de Pequín, al 2008. Van jugar un magnífic partit contra els Estats Units, però al final la victòria va ser per als EEUU. En Rudy va fer un extraordinari partit, en el qual va anotar 22 punts sota la pressió del famós jugador americà Kobe Bryant.

Després de ser nomenat jugador revelació de l'Eurolliga, va ser elegit al Draft de la NBA pels Phoenix Suns, equip que va traspasar els seus drets al Portland Trail Blazers, amb el qual firmà contracte el juny de 2008.

SKIMBOARD

L'Skimboard és un esport que es practica a les zones on hi ha mar. S'inventà el 1987 als Estats Units. Uns joves feien surf a la platja i, com que no feia ones prou grans per fer surf, varen inventar-se l'skimboard.

L'Skim consisteix a llançar una post, més o menys d'un metre de llarg per mig d'ample, per no rompre l'ona. Perquè la tabla llisqui bé, és recomanable que hi hagi un o dos dits d'aigua sobre

l'arena banyada. Quan l'has tirada corres darrere ella i hi botes damunt. Quan ho veus per primera vegada pareix fàcil, però quan en comences a aprendre veus que no ho resulta tant. És difícil no caure les primeres vegades. L'avantatge de l'skim respecte a d'altres esports és que quan caus no et fas tan mal, ja que caus damunt l'arena.

Es sol practicar durant l'estiu, ja que fa calor i no passes fred. Ara bé, hi ha gent partidària de fer-ne durant l'hivern, amb una camiseta o

un vestit de neoprè, ja que les ones són més grans. Tot i així, a Catalunya, per exemple, hi ha pistes cobertes per a l'hivern o per quan plou on pots anar a fer-ne.

Hi ha molts tipus de posts, més grans, més petites, de més bona qualitat, de menys,... Les més usades són les de fusta, anomenades "comunes", o les de fibra de vidre, que són més bones i cares, ja que pesen menys i llisquen més.

En definitiva, l'skim és un esport molt divertit on sempre pots aprendre trucs nous i quasi mai et canses de practicar-lo. La millor manera de fer-ne, en la meva opinió, és amb els amics, ja que t'ho passes molt bé desafiant-los i practicant aquest esport amb ells.

Biel Enric Castell Cladera

NOVA BIBLIOTECA A SON GOTLEU

Des de dia 31 d'octubre, el barri de son Gotleu disposa d'una nova biblioteca pública, situada al carrer Josep Garcies, 2. A banda d'unes instal·lacions modernes i espaioses i d'una sèrie d'ordinadors a la disposició dels usuaris, el nou centre comptarà aviat amb una Ciberaula, amb la col·laboració de La Caixa, i amb una ludoteca.

A la inauguració, hi assistiren la Senyora Batlessa, Aina Calvo, i la Regidora de Cultura, Nanda Ramon, així com membres de l'Associació de Veïns i una representació del nostre institut. Ambdues remarcaren el desig que aquestes instal·lacions serveixin com a punt de trobada i d'integració per a la gent del barri. Des d'aquí us convidam a visitar-la i a utilitzar-ne els serveis. És per a vosaltres.

El meu primer de batxillerat

Sento la veu de la meua mare que diu: «Ja és l'hora!». Els ulls se m'obren a poc a poc i amb molta pesera. M'aixeco. Falta un quart per a les set. Vaig al bany —on faig les meves necessitats matinals— i m'adormo al vàter. Torno a la meua habitació, faig el llit, la motxilla. Què em poso? Tenc educació física? Sí, en tenc, idè duré roba còmoda. Baixo corrents a fer el desdijuni, què menjo? Un tassó de llet freda amb galetes Digestive. Tres cullerades de Colacao: «Una...dues...i tres.» I ho remeno tot. Són les set i vint ja! Ràpidament a fer-se netes les dents, frega i frega, escupo, glopejo, a veure com han quedat... grogues, com sempre. Com em pentino? Un poc d'aigua per damunt i llest!

El pare, que espera al cotxe, fa sonar el clàxon. Tothom fa via a sortir. Entrem al cotxe on encara fa més fred que a fora. Obrim la calefacció. Agafem el carrer d'Aragó (mala cosa), hi trobem embús, falta un quart per a les vuit, haurem de córrer. Per relaxar un poc l'ambient, encenem la ràdio, escoltem *Anda ya*, dels Cuarenta Principales, hi fan una broma, reim un poc. En sortir del cotxe ens carreguem les motxilles —que pesen 10 tones— a les espatlles. Caminem 10 minuts, arribem, sona el timbre, avui hem estat puntuals.

Què he d'agafar de l'armariet? física i química i castellà —mentida, això ho duc ja a la motxilla—. Laboratori de química. Margalida Galmés (F i Q) explica què és la *molaritat* i la *molaritat* i la *pressió osmòtica*. Això i corregir els vint exercicis que hi havia per a avui. Amb això t'acabes de despertar per complet.

A l'hora següent toca educació física, a córrer 5 minuts ràpids, 3 de curts, 5 de més ràpids i 3 més de curts, suem, feim abdominals —sents molt mal a la panxa— i acabem amb un treball per a casa. Ens canviem la camiseta al vestuari —hi fa un fred que pela— i ens posem un poc de desodorant i cap amunt.

Castellà, al pis més alt de l'institut, amb Joana Maria Ferrà: «*el complemento directo... Valle Inclán Lorca... Analiza sintácticamente i morfológicamente...*» Fem quatre o cinc pàgines del llibre, tot exercicis.

PATI! Tot un consol. Riem i ens relaxem amb els amics, fem bromes, parlem d'al·lotes, del que hem fet i, si queda temps, parlem del temps. I mai falta el nostre gran amic Hugo, l'esperit jove del pati. Sona el timbre...

Tornem a classe. Biologia i geologia amb na Carme —és molt simpàtica, sempre té el somriure als llavis— al laboratori —que, a propòsit d'això, són més incòmodes aquests laboratoris. «L'interior de la Terra és composta per silicats, roques magmàtiques que es formen... cristal·lització...» És molt avorrida la geologia. A les 12 toca català, baixem a baix, copiem l'ordre del dia de la pissarra, analitzem la mètrica d'un parell de poemes (alguns intel·ligibles) i resulta que alguns tenen cesura i altres no, i queda demostrat que els poetes van a la seva.

PATI! Es comença a notar el cansament, les hores passen més lentament. Molts dies preferiria no fer aquest segon pati per acabar, com més aviat millor, la jornada. Sona la campana, filosofia, molts dies em cau bé i molts d'altres, malament. Preguntes que es fa: què és la realitat?, existeix Déu?, què és el coneixement?, d'on venim?, on anem?... M'agrada quan discutim algun tema, m'agrada el debat.

Són les dues, toca anglès, l'atordiment a classe és inevitable, és darrera hora. Feim el *used to*, *post perfect*, *post continous*, escrivim una redacció sobre algun tema "jove" i acabem fent un joc *speaking in english*.

Per fi acaba la jornada laboral! Tot i que ja saps que t'espera tota una tarda de fer informes, exercicis i estudiar; i el millor de tot és que només som a dilluns! La rutina no pot ser mai bona!

Lleida, dia 18 de setembre 1993

Estimat senyor Alcalde,

M'agradaria que sabés que em té boja, que és l'home més perfecte, fantàstic i meravellós que he vist mai, que quan em mira amb les seus ulls ataronjats a través d'aquelles ulleres d'augment borroses, entelades i rompudes que tant l'afavoreixen, el meu cor batega tan aviat com una rentadora, la suor em surt i banya tota l'aixella deixant-me una olor indefinida (aquella que a vostè el fa encara més interessant). Sé que sap que sé que sap que sé que vaig a tots els seus mítings i sempre som la primera, els grav i ja me'ls sé tots de memòria, m'agrada tant observar la seva barba blanca, marronosa, groga amb trossos de menjar...L'altre dia vaig poder visualitzar que el tros que duia penjant era cansalada, a vostè li agrada? A mi m'encanta! També m'agrada observar els plecs que se li formen davall la camisa i els pèls que els acompanyen. M'encantaria poder-li dir qui som, però probablement no ho arribaria a entendre mai i, qui sap, per ventura tendria un atac de pànic, passaria estona en fase de xoc, o alguna cosa així i, per no córrer el risc, em mantindré en l'anonimat.

Cordialment una persona que l'admira massa!

S'INICIA EL PROJECTE D'HORTS ECOLÒGICS URBANS AL CENTRE

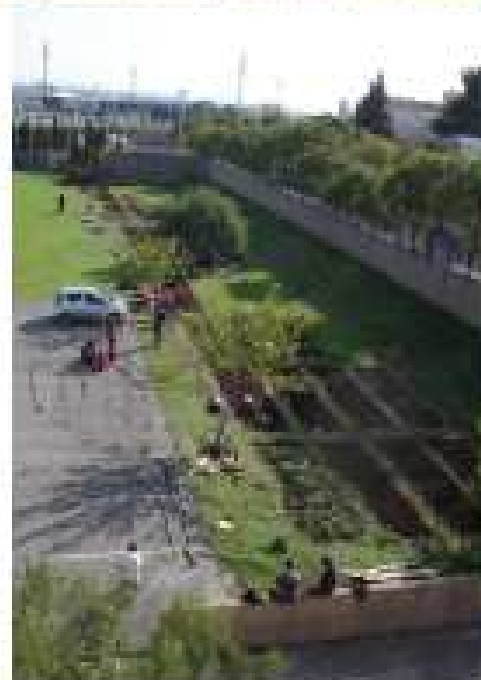
L'IES Josep Sureda i Blanes ha iniciat el Projecte de creació i manteniment d'Horts Ecològics Urbans.

La iniciativa consisteix a posar a l'abast dels veïns i veïnes de Son Gotku, preferentment, i de la ciutadania en general, la possibilitat de gaudir de la cessió temporal d'una parcel·la de terreny on desenvolupar un hort i crear un espai d'encontre entre veïns i veïnes, ciutadania, entitats i organismes interessats, ja sigui des del punt de vista agrícola, ambiental, econòmic, social o personal.

Els passats dies es va realitzar una jornada introductòria i un curs inicial d'horticultura ecològica. Aquest curs va ser un taller teòric – pràctic on els participants varen aprendre les bases de la producció agroecològiques, planificar i marcar el seu hort, preparació del sòl, instal·lació del sistema de rec i calendari de cultiu i plantació d'espècies hortícoles.

Al mateix temps es van posar en pràctica tot els continguts treballats i deprés de marcar, preparar el terreny afloixant la terra i adobant amb fèrns i instal·lar el sistema de rec, es van obtenir com a resultat 10 horts que produiran tota una varietat d'hortalisses. Les jornades varen ser un èxit i tots els participants il·lusionats van iniciar aquest petit projecte personal que els ha permès conèixer noves persones i iniciar una activitat d'esbarjo molt interessant, a més a més això ha millorat molt aquesta zona i s'ha creat un nou espai d'interacció social al centre.

Bernat Artigues

ELS BALEARS A LES OLIMPIADES.

Als darrers jocs olímpics, a Pekín, hi participaren molts esportistes de les Balears, com Rudy Fernández, Melanie Costa, Toni Tauler, Rafel Nadal, Marco Rivera, Joan Antoni Ramos, Joan Llaneras, Nuria Llagostera, entre molts d'altres. Tots ho feren molt bé, però només quatre aconseguiren medalla:

Rafel Nadal aconseguí ser campió olímpic, després de guanyar al xilè Fernando González per 6-3, 7-6, 6-3. Va demostrar que és digne de tenir el títol de campió del món.

Als dobles no tingué tanta sort. Tant ell com el seu company Tommy Robredo feren un gran partit contra Guccione i Hewittm, però el perderen per un contundent 6-2, 7-6.

Damunt la bicicleta tenim Joan Llaneras i Toni Tauler. Llaneras aconseguí la seva darrera medalla d'or als jocs olímpics. Va ser a la prova de puntuació de ciclisme en pista. Després de 8 anys va tenir el gust de tenir-ne una de penjada al coll, ja que a Atenes s'hagué de conformar amb la de plata. A més, juntament amb Toni Tauler aconseguí la medalla de plata a la prova de madison.

Rudy Fernández va jugar la final de bàsquet masculí contra els Estats Units. Va ser un emocionant partit que acabà amb un marcador de 118 a 107 a favor dels Estats Units. Espanya va arribar a estar a dos punts. No arribaren a l'or però están molt contents amb la plata.

Raquel Villar

4t A

THE PINK MAILBOX

3rd ESO E

When you think about L
Don't forget O
The memory of V
Will make you think about E.

4th ESO A

Far away will your eyes see the day
Far away the everlasting eternal sun.
Watch my way the dreams of a brighter day.
For everyone the dreams out.
Your chance to fight another fight.
Your memoris into your liiife.
Live todaaaaay.
Wooohooohoho.
Whoohouhooohouhooohohoooooo.

4th ESO B

Young girl, don't cry.
I'll be right here when your world starts to fall.
Young girl, it's all right.
Your tears will dry,
you'll soon be free to fly.

4th ESO C

Few months ago I went to the restaurant «Brutus». The food is really delicious and enormous, but the problem is that it's a bit expensive

HALLOWEEN 2008

